

Fra Banda, India

Brev fra H. H. Svendberg.
Hvordan demonene kan plage de stakkels mennesker, Gud gir seier.

Mission House Karwi, Banda Dist.
U. P. India. 15. jan. 1937.

Kjære Misjons-Røstens lesere!

Nåde og fred!

«Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig til å forkynde evangeliet for fattige; han har utsendt mig for å forkynde og binde at de skal få syn, for å sette undertrykte i frihet.»
(Lukas ev. 4, 18.)

Året 1936 er jo nu i fortiden og vi har «37» foran oss.

Vi mangler både tanker og ord for tilfulle å kunne berette Herrens store nådesbevisninger om oss personlig — som også misjonsarbeidet i det hele tatt — i det flydde år. Min hustru, som var helt nedbrutt til sin helbred for nesten 18 måneder, er nu helt rask igjen. Ja, Herren har gjort for oss langt utover både tanker, bønn og tro. Ære skjæ hans Navn!

I november 1936 drog vi ut på en 5-6 ukers misjonstur. Vi hadde med oss lånte telter hvilke vi ved tidligere overenskomst skulde tilbakelevere siste uken i desember.

Vintertiden er jo den eneste anledning vi har for besøk av distriktets lengst bortliggende landsbyer og denne anledning var jo kun fire måneder, fra november til først i mars. Det var så med stort vemod vi så frem til misjonsturens avbrytelse til jul. Min hustru og jeg undret ofte på om vi skulde våge oss langt nok ut på troesvannene til å bestille vårt eget utstyr, uten det minste tegn til dekning av dette beløp, men alt for liten tro og frykt for gjeld. Vi tryglet Herren om en liten «Elias» manns-hånd. Vi måtte jo, ved siden av vårt eget telt, kjøpe telter for 3 evangelistfamilier og uten innventar vilde dette beløpe sig til over 600.00 norske kr. Vi priser vår Gud som også hører de «littet troendes» bønner. En ung broder yttret i brev at om vi manglet midler til eget utstyr, kunde vi regne med en hjelp fra ham. Dette satte fyr i vårt troesgress, og vi sendte straks bestilling på et større og tre mindre telter. Broderens offer var kr. 200.00, og vår bestilling krevet kr. 625.00. Vi har store utgifter ved juletid, vi må bespise og kle omkring 500 av Karwis mest forkomne, og hele året forøvrig hadde det finansielle bevægelsesrum vært mindre vidt og nu i tillegg få over kr. 400.00? Først svarte Herren forunderlig ved at teltfabrikken tilbød oss 30 % redu-

sjon og som et under, bare på to ukers tid var hele summen (minus 30 %) oss ihende. Om to dager er teltene her. Alle regninger vil bli dekket og vi vil være på vei til Khurhand jernbanestasjon, seks norske mil borte og sprede den frydefulle tidende om frelse i Lammets blod.

Hvor skulde vi vel ikke kunne tilfulle utbryte: «Hølovet være Herren!» Det er visselig skjelden han handler ifølge vår tro; for den kan vanskelig beskrives, endog som liten engang. I sannhet: Langt utover hvad vi kunne be eller tenke har han gjort, og underlig er det for våre øine.

Under ventetiden på teltene har jeg og en ung evangelist virket inne i Karwi (søstrene Jensen og Edwardsen og våre andre innfødte medarbeidere er ute i deres teltutstyr henvendt seks mil herfra).

En dag vi syklet på vei til en landsby hørte vi nær ved veien i en aker en sterk larm. Vi forlot sykklene ved veikanten og kom til en gresshytte som var laget for dem som vokter åkrene. Her var forsamlet ca. 20 menn og kvinner. De satt i en ring og midt i ringen var laget et lite alter av fire små gråstener, hvorpå la 2 paisa (i norsk mynt 5 øre). Ved siden av stod en lerskål med litt olje i og med en bomullsdott som veke og brant. Det var en svak gul lid som oste og så røk det sterkt fra ilden. To trommer blev mildest talt misshandlet (trommene var utulede trestammer, to fot lange og i tversnitt 9 tommer). Og så skrålte og skrek de noe helt forferdelig. Det skulde forestille sang, men vi kunne ikke skjelve tegn til noen melodi. Om en stund begynte kvinnen å bevege sine foldede hender fra sitt ansikt til jorden og opover igjen inntil hun falt med ansigtet ned i asken foran alteret. En heslig mann med tafset langt hår bad nu alle å legge sine hender på den urørlige kvinne. De ropte alle: «Kom! Mahadav, kom!» (Mahadav betyr Store ånd). Om et øieblikk reiste kvinnen sig i sittende stilling og hun hadde et uhyre barskt uttrykk i ansigtet. Mannen med det lange hår sier så, vendt mot kvinnen: «Store Herre, hvad er din befaling!» Dette blev gjentatt flere ganger. I hesligste tonefall bruker det ut fra kvinnen: Jeg var uforsonlig vred! — og kastet mannen ned fra fruktreet. Han burde vært dødsens, men jeg sparte hans liv. Hvis han ikke straks bringer et passende offer vil også hans andre hånd avbry-

tes! — Nu kom en gammel skjelvende mann og kaster sig i asken foran kvinnen. Hun vilde kaste ham vekk, men under en tårstrøm ensat han ikke hennes ivrige forsøk. Mannen med det lange hår roper så: «Store herre, hvad krever du! Hvad som helst skal bli dig skjennet som forsoningsoffer!» Nu brøler kvinnen ut: «Jeg krever minst 2 gjeter ofret på dette alters. Mannen hulket hollyd og hans magre skjorteløse overkropp rystet av gråt. «To gjeter», jamret han. Jeg har aldri eiet en gjæt. Nu er jeg gammel og halvt døende og du fordrer to gjeter av mig. Effter min død må mine arme barn dra på denne store gjeld. O, hvad skal jeg ta mig til?» — Tilslutt lovet den arme mann å låne penger til offeret.

Kvinnen hadde hele denne tid vært som besatt av en brutal ånd, men så snart som mannen hadde lovet å bringe offeret får hun et mildere uttrykk og mens fremdeles den gamle mann ligger der, tar hun håndfull efter håndfull av aske og strør i håret på den gamle. Hun gnir den også

Fra Desmond.

Av et privatbrev til red.

Kjære broder. Nåde og fred! «Se jeg er med eder alle dager inntil verdens ende». Priset være Jesus! Han er med og hvem kan da være i mot oss. Mange takk for brev og gaven som er motatt. Gud er frofast!

Ved hans nåde og hjelp valter vi de midler som kommer inn på beste måte. Vi er nettop i disse dager ifjerd med å sende en hel del evangelier og vi håper å årets løp kunne sende ut minst 1000. — — —

Vi tror at Herren vil la oss vente til vi har sendt ut disse evangeliene før vi kommer hjem. Dog, hvis Gud åpner vei neste år og han drøier med å komme, så vilde det være godt å komme hjem en tur. Vi har lagt saken i Herrens hånd og føler oss forvisset om at han vil lede i alt. Ære skjæ hans navn!

Har nylig kommet hjem fra en tur til Nord-India. Gud ga underbare anledninger. Skal skrive mere utførlig om det senere.

De hjerteligste hilsener fra oss alle. Deres i Kristus

Frank og Ananda Desmond.

Vi vil be vennene huske misjonærene Desmond i bønn og med midler. Hvis noen ønsker å sende midler til hjemreisen kan de sendes til undertegnede og vil bli kvittert for i Misjons-Røsten. De blir da innsatt på sparekonto i en bank og sendt når hjemreisen blir bestemt. (1. Kor. 16, 2).

Bemerk om det er til hjemreisen.
G. Iversen, Boks 10.
Sarpsborg.

Hilsen fra China

Brev fra Alfhild Bjerva.
Underbare tider. Guds ånd faller. Åpne dører for evangeliet.

Ching Yuan Hsin, 8-1-37.
«Herrens miskunnhet er fra evighet og inntil evighet».
Elskede misjonsvenner.
Guds dyre fred!
Vi har nu igjen begynt et nytt

over hele hans rygg. Når alt var nærmest overstått begynte kvinnen å huttre og fryse og tiltok med dette inntil hun bokstavelig hakket tenner. En av mennene sier så: «Det er en ånd til som vil tale med oss, se hvor hun skjelver. De oppbød den andre ånden til å tale, men intet svar eller lyd kom fra kvinnens munn. Vi forlot dem, da de jo vilde holde på inntil de trodde at åndene ikke hadde mere å meddele. Vi hadde flere velsignede møter i en større landsby og kom tilbake efter en 3 timers tid, og fant da alle sittende rundt et digert bål og kvinnen skjalv fremdeles.

Hele historien blev oss så fortalt. Ifjor hadde den gamle underfruktindn leiet eller kjøpt frukten på noen mangotrær. Han kløv varsomt op for å plukke av den første modne frukt og falt ned fra et trær på 30 fots høide og brakk ånden. Han trodde så at den Store ånd hadde dyttet ham ned. Hans arm var ubevegelig, med overarmen boiet op mot skulderen. Hvis han bare ofret de 2 gjete, hadde den Store ånd sagt, skulde den fulle førighet av armen tilbakegis den gamle.

Over en time — det begynte nu å mørkne — satt de og lyttet til beretningen om himmelens offerlam. Hvad ingen annen i verden kunne, det både kunne og gjorde han. Alle medgav sannheten av vår tale, og den gamle lovet å ikke ofre til den onde ånd, hvad han i uvidenhhet hadde lovet. Vi lot ham forstå at Gud også elsket ham, så gammel og grå som han var og hvis han vilde overgi sig helt kunne også den stive, urørlige hånd helbredes.

Mørket falt på og vi måtte skyndsomt sykle hjem.

Stakkars villfarne India med dets titusener av medium-kvinner og menn, spørrende de onde ånder. Må korsets evangelium klart forkyndes for dem alle. Siste folketelling viste Indias folketall å være 356 millioner. Ja, høstmarkene er enormt vidstrakte. Må Herren drive arbeidere ut i sin store høst, er vår inntrengende bønn.

Kjære venner, forbli i forbønnens tjeneste, Gud hører bønn! Eders i Kristi nåde og tjeneste i fjerne India

br. og str. H. H. Svendberg.

år. Hvor fast og sikkert det er for oss at Gud er uforanderlig — den samme kjærlige fader som har omsorg for sine.

Inderlig takk kjære venner for hvad dere har vært for oss i det år som nu er forbi. Takk for forbønn og midler. Gud inderlig velsigne den enkelte av dere. Det har ikke vært vidnet forgjeves, mange kostbare sjeler er høstet inn dette år og lagt til menigheten. Så kjære venner, må den enkelte av oss være tro på vår post inntil Jesus kommer.

Har hatt det særskilt velsignet i arbeidet i hele høst og vinter. Arbeide i landsbyene har vært så opmuntrende. Over alt er de vilige til å høre; ja de ber oss å komme, så det er arbeide nok. Markene er hvite til høst. Det er bare det, at vi er så altfor få. Dog må vi prise Gud for de herlige anledninger vi har, for de åpne døre og for de hungre hjerter. I de 11 år jeg har arbeidet i Shansi har jeg ikke sett lignende. Hvor skjont det er, at hver den som hunger og tørster efter rettferdighet skal mettes. Venner, bed med oss for større seier. Det er muligheter hos Gud. Dersom vi tror skal vi se store ting. Gud virket særskilt på hjertene under stormene vi hadde i november, flere kom igjennem da og priste Gud i tunger. Ja, det var også megen syndsbekjennelse og nød. Gud møtte den enkelte da.

Da mange av kvinnene ikke kan lese, bestemte vi oss for å ha en månedens bibelklasse, så de troende mere kunne komme inn i Guds ord og få velsignelse av ordet. Det kom ikke så mange, omkring 20-25 var vi, men Gud var underbart i vår midte og han velsignet ordet for hjertene. Av de 15 kvinner som kom blev alle døpt i Den Hellige ånd og lid og priste Gud i tunger. Det var en underbar tid som ingen av oss vil glemme. Det er som et nytt liv er kommet inn i menigheten, Gud har fylt hjertene med sin kjærlighet og varme, og det er rørende og se hvilken omsorg de troende har for hverandre. Kjære venner, bed for oss og de troende her, at den enkelte må få kjenne sødmen av denne underbare kraft, kraft til tjeneste, kraft til å leve et seirende liv, og til å lede andre til Jesus.

Vi trenger eders forbønner mere enn noensinde. Ta oss med innfor nådens trone. Så vil jeg takke dere så inderlig for gaven jeg har mottatt. Gud velsigne dere
(Forts. 4. side)

MISJONS-RØSTEN

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen...

Fra ekspedisjonen.

Mulige feil bes meldt fra og de skal bli rettet. Husk kontingenten. Ved årsskiftet stod mange til...

stort å klare på en gang. Bare sendt det dere kan. Det kan godt deles på. Nye abonnenter. får vi også i år, men vilde gjerne se at «strømmen» blev større...

mann full av humor og med et barnehjerte fullt av Guds tillid. Menneskelig sett var han ingen...

disiple trost i rette tid. Og Misjons-Rosten har ofte vært glad til å bringe oss den troste...

Hvilehjem for misjonærer.

For en tid siden skrev en str. til oss angående et hvilehjem for misjonærer som kommer hjem fra misjonsmarken for å hvile en...

Et 100 års minne.

Fredrik August Bolzius. Et meget merkelig og høist interessant kulturhistorisk dokumentarkiv er bevart i et rum i Værmlands museum. Det er et tusenstemmig kor av røster som i sin tid i tro og tillit anropte Herren om hjelp gjennom sitt redskap...

Denne kongelige Herrens utsendelse blev — tross motstand og forakt for sitt troesliv — ved flere sykdomstilfeller opkalt til det kongelige hoff. På hans 70 års dag overbragte prinsparret Bernadotte egenhendig ham sin lykknadotte egenhendig ham sin lykknadotte egenhendig ham sin lykknadotte...

Hilsen fra Finnmark.

Kjære Misjons-Rosten! Med det samme vi sender kontingenten for 1937, vil vi få sende dere kjære venner en hilsen. Det er nu over ett år siden vi bestilte bladet, og vi har hatt megen glede av det. Vi som arbeider i Herrens vingård her oppe blir ofte fristet til motløshet...

sig, min Gud kaller mig.

De kristnes kringkaster i China.

De kristne i China har fått sin egen kringkaster. Den er i Shanghai og har merket X.M.H.D. Bølgelengde 357 m. «De kristnes kringkastningsforbund» har som formål: «Å ære Gud, frelse fortapte sjeler og styrke de troendes åndelige liv».

Hambro har uten tvil prinsipielt rett i sin dom over boken og naturligtvis er det ingen kristen som kjøper og leser slike bøker, men etter vår mening burde det bli en folkeoposisjon mot slike bøker.

Den nyere såkalte «skjønnlitteratur» er langt fra noe «skjønn» etter et kristent synspunkt, men etter hvad Hambro skriver, er denne en av de verste. Med Øverlands-saken i friskt minne skal det bli interessant å se hvordan en norsk domstol vil dømme i denne sak.

Fra Tyskland.

Den tyske bekjennelseskirke har vakt alle kristnes beundring for sin standhaftige troskamp mot statens overgrep. Den 10. november avgav riksforbundet for de tyske evangeliske presteforeninger en erklæring, hvori det bl. a. heter: «Den tyske evangeliske kirke kjemper sammen med det tyske folk i den nasjonal-socialistiske stats kamp mot bolsjevismen. Ti bolsjevismens innerste kjerne er hatet mot Kristus og hans kirke. Men det er umulig samtidig å føre kamp mot bolsjevismen og kristendom (som staten). Man må derfor kunne vente at der øieblikkelig settes en stopper for all forhøvelse av bibelen i vårt folk, av den kristne kirke, dens innretninger og tjenere, og

at kirken igjen kan finne frihet for sitt liv.»

Moderne underholdning på møtene.

I «Evangelisten» skriver Johannes Dåsvand en artikkel hvor han bl. a. påpeker den moderne, skjebnesvangre jakt etter underholdning på møtene. Kan du, sier han, tenke dig følgende annonse: «Stort ungdomssteve i Tessalonika. — Meget sang og musikk. Solosang av Timoteus. Duetsang av Silas og Barnabas. Kort tale av Paulus over emnet: Hvordan kan vi nå de unge idag? Filippi strengemusikk og Beroa sangkor deltar. Ungdom innbys hjertelig.»

Man får nok tro på en høiere styrelse.

Etter den dramatiske opplevelse ute i Nordsjøen nu nylig da «Trym»s mannskap blev reddet på en så modig og mandig måte

av noen av våre staute landsmenn uttalte skibets kaptein i et intervju:

«Ja, gudskjelov vi er alle friske, og hvad der er ennu merkeligere: vi er alle i live. Det er i den slags ting som får en til å tro på en høiere styrelse. Men De forstår, en forferdelig opplevelse har det jo vært, ikke minst for de unge ombord, som kanskje kom lik fra mors hjem. To stykker ombord gjorde sin første tur. De kom så å si like fra skolebenken, og det er ikke å undres på at de av og til holdt på å bryte sammen. Men vi fikk da rystet livsviljen i dem igjen.»

«Hadde dere oppgitt håpet.»

«Ja, det må man nok si at mange hadde, ikke bare en, men mange ganger. Tenk Dem selv, hva det vil si: to netter og to dager på et vrak som lå nesten mest under sjøene, i vann til livets ofte, med alle dører slått inn, med lukene iferd med å brekke, med alle livbåter knust — og så skulle kevel nu levende. Nei — man fikk nok tro på en høiere styrelse.»

Father Divine.

«Harlems sorte Gud» som ifølge avisene var død for en tid siden lever i beste velgående, efter hvad en br. skriver fra U. S. A. i «Matt. 21: 19»

Det... Matt. 21: 19-20... Vi leser i L... kentre som va... Men han sa de... hadde et fikent... hans vingård og... ter frukt på det... han til vingård... se i tre år er... lett efter frukt... har ikke funnet... Hvorfor skal... ingen nytte... Herre! La det... jeg får gravet... s jødn ing på... de bere til nest... du hogge det n... Denne lign... handler i førs... ket. Nu hadde... plantet dette... frukt på det... fikk intet. De... vingården va... vilde ikke ha... ham, men de... «La oss slå h... Vi vil ikke a... over oss. (L... til dem, at G... dere og gis... disse frukter... osv. d. e. de... danne var... vendte den... defolket for... G r a v i... vers 8, bety... apostlers m... natt og dag... Se Hebr. 5: 5... Ap. gj. 20: 9... Hugg... undergang... folk. Jerusa... lagt og fol... Romerne og... Kr. Senere... ge blitt g... ødelagt så... rusalem er... re ruiner s... under jord... Tusen av... de spotten... tro på den... ke at han... (Luk. 19: 11)... røstene fr... hastig und... dem. (Sal... undfly. Se... Tess. 1: 8... Tess. 2: 1... Han så... og gikk b... noe på de... han til d... det mere... (Matt. 21... ligger i d... først fru... stod alen... te i nge... i k k e d... Se Mark... Det er... kraft ha... blev såle... delige u... Det er o... sker son... de tale t... uten tro... 2: 2-5... Matt. 25...

Det ufruktbare fikentre

Bibeltid med O. Karlsen.

Matt. 21: 19—21, v. 43. Luk. 13: 6—9.

Vi leser i Lukas 13, om et fikentre som var plantet i vingården:

Men han sa denne lignelse: En mann hadde et fikentre som var plantet i hans vingård og han kom og lette etter frukt på det, og fant ingen. Da sa han til vingårdsmannen:

Se i tre år er jeg nu kommet og har lett etter frukt på dette fikentre og har ikke funnet noen; hugg det ned! Hvorfor skal det også opta jorden til ingen nytte? Men han svarte ham: Herre! La det ennu stå dette år, til jeg får gravet omkring det og lagt gjødning på, om det kanskje kunde bære til neste år! Hvis ikke, da kan du hugg det ned. (vers 6—9).

Denne lignelse om fikentreet handler i første hånd om jødefolket. Nu hadde Gud som hadde plantet dette fikentre, søkt etter frukt på det — år efter år, men fikk intet. Kristus var den som vingården var betroet til, men de vilde ikke ha ham — eller høre ham, men de hetet ham og sa: «La oss slå ham ihjel. (Matt. 21: 38—40).»

Vi vil ikke at denne skal regjere over oss. (Luk. 19.) Men han sa til dem, at Guds rike skal tas fra dere og gis til et folk som bærer dets frukter (Matt. 21). Et folk osv. d. e. den nye pakts folk, sådanne var takknemlige og andvende den tilbude nåde som jødefolket forkastet.

Gravning og gjødning i vers 8 betyr Kristus og hans apostlers meismommelige arbeide natt og dag under bønn og tårer. Se Hebr. 5: 7—9. 1. Tess. 2: 9 f. Ap. gj. 20: 31—32 m. m.

Hugg det ned d. v. s. den undergang som forestod dette folk. Jerusalem blev aldeles ødelagt og folket drept og spredtes. Romerne ødela staden i året 70 e. Kr. Senere er staden mange ganger blitt gjenophbygget og atter ødelagt så at det nuværende Jerusalem er bygget på de tidligere ruiner som ligger mange fot under jorden. (Dr. Nystrom).

Tusen av spottere sier idag som de spottende jøder sa: Vi vil ikke tro på denne s. k. Jesus. Vi vil ikke at han skal regjere over oss. (Luk. 19: 13—14). Ja, så lyder røstene fra spotternes munn. En hastig undergang vil snart ramme dem. (Salm. 53). De skal ikke undfly. Se Es. 1: 28. Fil. 1: 28. (2. Tess. 1: 8—9, kap. 2: 9—12) 1. Tess. 2: 16, kap. 5: 3. (2. Pet. 2).

Han så et fikentre ved veien og gikk bort til det og fant ikke noe på det uten bare blad. Da sa han til det: Aldri evighet kal det mere vokse frukt på dig. (Matt. 21). En alvorlig profeti ligger i disse ord. Fikentreet bar først frukt, siden lov. Dette tre, stod alene ved veien. Det tilhørte ingen særskilt eier. Det var ikke den rette tiden for fiken. Se Mark. 11: 13. (Dr. P. W.)

Det er anmerket at all dets kraft hadde gått op i bladene. Det blev således et bilde av det åndelige ufruktbare jødefolket. Det er også et tegn på de mennesker som frembringer blomstrende tale til folket, gjerningsblader, uten troens fruktbarhet. Se Ap. 2: 2—5, v. 19. Kap. 3: 1—3. Matt. 25: 42—45. Du som leser

disse linjer er du et tre i vingården? (Menigheten), som ikke Jesus finner frukt på? — Herren venter og venter å se oss fruktberende (Joh. 15: 1—5).

Fortsetter mennesket i sin gjensidighet mot Herrens kall, så skjer avhuggingen og treet faller (Pred. 11: 3) øksen lå ved dets hjertes rot (Matt. 3: 10).

Avhuggingen skjer ofte i et øieblikk. Ordspr. 28: 1. Apenb. 3: 3).

Alvorlige ord — som må gripe ethvert hjerte. Du som ikke er frelst, gi akt på disse ord!

Et fruktberende fikentre med sine vidt utbredte grener, store blade og skjønne frukter er et symbol på fred og velstand. Se 1. Kongeb. 4: 25. Mika 4: 4. Joh. 1: 49 f. Da fikenhøsten also feil, blev det betraktet som en stor ulykke. (Jerm. 8: 13, Joel 1: 7, 12.) Fiken blev benyttet til føde. Se 1. Sam. 25: 18 og 1. Krøn. 12: 40. Det blev brukt som legemiddel. (2. Kong. 20: 7).

Fikentrets frugtbarhet er et symbol på et menneske som er fyllt med glede og den Hellig And. (Ap. gj. 13: 52, Kap. 4: 31—33). Disse sjeler bringer fred og glede og velstand med sig hvor de kommer. De har lægdom med sig til alle svidende sår. De har brød og melk og vann og vin med sig hvor de kommer. — Glem ikke det.

Se Jerm. 15: 16. Joel 2: 26 f. Joh. 6: 40—58, Neh. 8: 10 f. Joh. 7: 38—39, Kap. 4: 14. Sak. 10: 7. Salm. 104: 15. (36: 9—10). 1. Pet. 2: 1—2. 3. (Mark. 16: 17—18. Joh. 14: 13—14).

Har du oplevet disse bibelsprog?

Er de en sannhet for oss idag? En forf. har anm. at det er vel intet spørsmål som skulle være naturligere og mere nærliggende for ethvert menneske som eier den ringeste ansvarsfølelse overfor den Gud som har gitt oss livet en dette:

Hvad frukter har egentlig mitt liv båret i de år jeg har levet på jorden — ?

Spørsmålet blir hvor megen velgjørelse har jeg vært til for dem jeg lever sammen med? Har jeg levet et fruktbart liv, så jeg ved Guds nåde har ledet noen sjel til den Herre Jesus Kristus?

Der er glede i himmelen over en synder som omvender sig. Er du et middel til denne store glede? (Luk. 15: 4—10 f.) Vær ærlig og besvar disse spørsmål innover for Gud.

Slike spørsmål som disse som her blir anm. må sikkert melde sig for enhver troende sjel som er i vintret (Joh. 15: 5), hvis liv er skjult med Kristus i Gud. (Kol. 3: 3) som drives og ledes av Guds And. (Rom. 8: 14), som lever og rores i ham (Ap. gj. 17: 28). Er disse bibelsprog en sannhet for våre hjerter, da er vi et fruktberende fikentre (Kol. 1: 4—6) Joh. 15: 5, 8, 16.

Vi vil i denne bibeltid veie oss på evangeliets vektskål om vi holder prøven 2. Kor. 13: 5. 1. kor. 11: 28):

Har vi vært tilhører i Guds lønnlige råd? Job. 15. Har vi vært til trost og hjelp for de hellige?

(Film. v. 7.) Har vi gått frem i Andens veiledning? (Joh. 16: 16) Har vi innsøgt visdom i Guds høiskole? (Joh. 6: 45). Er vi til trost i vår tale eller skrivning? Forts. 4. side.

På vennefest i Skiptvet.

Lørdag d. 30/1—37 var endel venner fra Sarpsborg, Spydeberg og omliggende steder samlet til en vennefest hos br. og søster Frorud, Skiptvet. Etterat musikkvennene hadde spillet og sunget noen sanger åpnet broder Arthur Jensen fra Halden festen med 126 salme, og ønsket alle vel møtt, som en kjente var en sannhet. Så samledes det til bønn og Guds ord sier at den som ber han får. Det blev bedt om, et velsignet møte og det fikk vi, for han var midt iblandt oss og velsignet oss.

Broder E. Skole som for tiden virker blandt vennene på Misjons-huset i Sarpsborg var med, og han talte til oss ut fra siste del i Johannes evangelium 17. kapittel. Herren gjødel med ham som med Jeremias. Han la ord i hans munn. (Jeremias 1, 9). Så blev det bevertning og etterpå var det frie vidnesbyrd hvor flere deltok. Ja, vi kjente forbindelsen med hverandre. Det var deilig å være sammen med vennene der; men det beste var at Herren var blandt oss og han er ikke karrig. Nei, han er rik nok for alle som påkaller han i ånd og sannhet.

Når Gud er med hvem kan da være imot.

H. G.

Gud er god.

Det er godt å få være sammen med Guds folk, og prise Jesus Kristus for frelsen i hans dyrebare blod. Det er min største glede når Gud gir mig nåde til å komme på møter. Siden jeg blev frelst har det vært min bønn til den levende Gud at jeg må få større og større trang for hans saks fremme, at syndere må frelles. Ja, det er herlig å få vidne om Jesus overalt hvor det er.

Var forleden på et par møter i Vesley kapel på Lisleby hvor br. Arthur Rud fra metodistmenigheten i Sarpsborg virker og står som leder for forsamlingen der. Ja, lovet være Jesu dyrebare navn. Han gav oss noen velsignede møter. Vi fikk i sannhet kjennet hans underbare nærhet. Det var deilig å få avlegge vidnesbyrd om hva Gud Jesus har gjort for mig, og få innby syndere å komme og bli frelst.

Gamle og unge deltok med vidnesbyrd og sang og priyte Jesus for frelsen. Etterpå hadde vi en god bønnestund. Det er sant hva som står i Matheus evangelium 18 kap. 20 vers: Ja, Jesus uteblev ikke. Må Gud velsigne sitt folk, må all sløvhed, likegyldighet og partiskhet komme vekk. — Kjære Gud istansett ditt folk! Må Gud velsigne alle «Misjons-Røsten» lesere og velsigne «Misjons-Røsten» og beretningene fra våre kjære misjonærer i forskjellige land.

Engen er som Jesus! Ja det er godt å være frelst og få vidne om det.

Halvard Guldborg, Sarpsborg.

Utviklingen i menighetens tidsalder.

Vi tar et litet tilbakeblikk i historien.

For ca. 4300 år siden, da Noa og hans familie som de eneste overlevende etter syndfloden, hadde begynt det nye liv på jorden, uttalte denne menneskehetens annen stamfar en profeti om sine tre sønners etterkommere:

«Forbannet være Kana'an! trelles trel skal han være for sine brodere.»

Så sa han: Lovet være Herren, Sems Gud, og Kana'an være deres trel!

Gud gjøre det vidt for Jafet, han skal bo i Sems telter, og Kana'an være deres trel! At denne profeti har fått sin bokstavelige oppfyllelse, er det ikke mulig å komme bort fra. Kana'ans slekter har gjennom artusener vært sine broders trel, og er det den dag idag. Semiterenes særstilling som den race himmelens Gud alltid brukte når han åpenbarte sig for menneskeheten er også et historisk faktum. — Helt inntil det store vendepunkt, da Kristus kom. Etterat Gud fordem hadde talt mange ganger og på mange måter til fedrene ved profetene, så har han i disse siste dager talt til oss ved sønnen. Da inntrådte den forandring som Noa forutså da han uttalte: «Gud gjøre det vidt for Jafet, han skal bo i Sems telter.» På samme måte som det foregående vers karakteriserer tiden fra Noa til Kristus kan man si at dette vers karakteriserer tiden fra Kristus, eller nærmere bestemt, fra det tidspunkt jødene forkastet sin Herre og Messias til våre dager.

Med disse historiske kjenngjerninger som bakgrunn, skal vi nu ta for oss to av Jesu lignelser, hvori han forutsier utviklingen av menighetens tidsalder: lignelsen om kongesønnens bryllup og om den store nattverd.

Den første finner vi gjengitt i Matteus 22.

Det var ved avslutningen av Jesu liv på jorden. Han hadde holdt sitt store inntog i Jerusalem og dermed opplytt det profetiske ord: «Si til Sions datter: Se din konge kommer til dig, rettferdig og ridende på et asen, på trelldyrets fole.» Folket hadde bredt sine klær på veien, strødd palmegrener foran ham og ropt: «Hosianna Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» Men Jesus visste at hans egne tross alt dette ikke tok imot ham, at de bare æret ham med lepe, og han ga det tilkjennet på forskjellige måter. Først ved forbannelsen av fikentreet som ikke bar frukt, derefter ved lignelsen om de to sønner som fikk i oppdrag å arbeide i vingården. Så lot han yppersteprestene og folkets eldste selv uttale dommen over sig i forbindelse med lignelsen om de onde vingårdsmenn og endelig ga han denne lignelsen om kongesønnens bryllup:

«Himlenes rike er å ligne med en konge som gjorde bryllup for sin sønn.

II. Og han sendte sine tjenere ut for å be de innbudne komme til bryllupet.»

To ganger sendte han bud til de innbudne. Det kan vel ikke være tvil om at det første bud var det som Jesus selv nettopp var ferdig med å overbringe. Det annet var apostlenes budskap etter pinsefestens dag, da de i Andens kraft forkynte evangeliet for Israel og oppfordret folket til å fatte et annet sinn og vende om så husvalsens tider kunde komme fra Herrens åsyn.

Men de brydde sig ikke om det og endel av dem tok endog fatt på tjenerne og slog dem ihjel. Da var det kongen blev harm og sendte krigsfolk ut og drepte disse manddrapere og satte ild på deres by. Dette blev opplytt i år 70, da Jerusalem blev krigsatt og brent.

Så blev da tjenerne sendt ut til andre, til sådanne som ikke kunde regnes blandt de innbudne. Sems tid var forbi, nu var det Jafet som hadde sin store anledning.

«Ved deres (Israels) fall er frelsen kommet til hedningene.» Tapet av dem var blitt en rikdom for hedningene, som Paulus forklarer i Romerne 11.

Hvis vi nu går over til lignelsen om den store nattverd i Lukas 14. finner vi at Jesus der forteller om to innbydelser som blev sendt ut etterat de innbudne hadde avslått å komme.

Først blev tjenerne sendt ut på byens gater og streder, og da dette var gjort, — da han hadde ført inn alle som vilde komme — viste det sig at det ennu var rum til flere. Så fikk tjenerne befaling om å gå ut på ny, men denne gang uten for byen, på veiene og ved gjerdene, forat huset kunde bli fullt.

Når vi idag ser tilbake på vår tidsalder, nådens husholdning, kan vi uten vanskelighet følge denne utvikling, skritt for skritt.

Etter Andens utgjørelse på pinsefestens dag, gikk innbydelsen, som tidligere nevnt, ut til jødene, til Sems etterkommere. Selv Paulus, hedningenes apostel, hadde dette klart for sig. «Det var nødvendig», sa han ved en anledning til jødene i Antiokia, «at Guds ord blev talt først til eder,» men så fortsatte han: «siden I støter det fra eder og ikke akter eder verdige til det evige liv, så vender vi oss til hedningene.»

Nu gikk innbydelsen ut til de fattige og vanføre og halte og blinde på byens gater og streder, og det er forunderlig å legge merke til at det så å si utelukket var den hvite race Jafets etterkommere, som derefter blev gjenstand for tjenernes anstrengelser i hans arbeide for å samle gjester til sin Herres nattverd. Etter adspredelsen i Jerusalem blev kristendommens centrum flyttet nodover til Lilleasia, derefter som en følge av Paulus' syn av mannen fra Makedonia, over til Europa, hvor det stadig beveget sig videre mot nord. Af-

Forts. 4. side.

